

Izdaja Družba Sv. Rafaela v New Yorku,—Published by St. Raphaels Society of New York, 135 E. 2nd Street

K Sklepu Letnika!

Z današnjo številko je končan prvi letnik našega prvega nabožnika v Ameriki, lista "AVE MARIA." Z veseljem gledamo nazaj na to prvo leto svojega obstanka. In po pravi povemo — hvaležen pogled nam uide proti Večnemu in proji prebl. Devici Mariji, katerej je bilo posvečeno to delo, za milosti, katere smo tako obilno prejemale to leto. Bil je res grenak in težak začetek. Vendar veseli smo, da je bil težak. Kar nas nič ne stane, nima tudi nobene veljave za nas. Čim dražje je pa, tem dragocenejša je in obratno. Stvar, ki ni preskušana, ne velja nič.

Z enakim veseljem, pogumom in nado gledamo pa tudi v prihodnost. Ideja je prebila prvo ledeno skorjo. Tako upamo, da bo vsplela tudi nadalje.

Zato danes zopet pozivljamo vse rojake, ki imajo smisla za dobro in plemenito narodno delo na podlagi svete vere: **Rojaki pridružite se nam kot naročniki lista in kot družbeniki družbe sv. Rafaela.** "Ave Maria" je — kakor znano tudi glasilo te družbe. Njeni nameni so znani! Njeno delovanje je plemenito in v resnici karitativno. Pomagati ima namen ubogim izseljencem v prvih stiskah z besedo, svetom in tudi v dejanju. Namen ima, se zavzeti za naselbine brez slovenskega duhovnika in jim preskrbovati od časa do časa misijonarja, da jih duševno pokrepi v sveti veri in v krščanskem življenju in prepričanju.

Zato pa naša družba naj bolj zaupno lahko prosi pomoči in sodelovanja pri rojaki. Saj se gre za nje same! Saj prosi za nje. Saj se prosi pomoči bratom.

In kdor naroči njen list, že podpira to delovanje.

Zatoraj vabimo vse rojake, ki so dobre volje, da se nam pridružijo kot družbeniki ali vsaj kot naročniki lista "Ave Maria."

Ne bomo se usiljevali. Tudi ne bomo hvalili svojega delovanja. Prosimo samo, da zasledujete naše delovanje in potem storite po svojem prepričanju! Naroči si, dragi rojak, list saj za eno leto in potem boš videl, za kaj se nam gre.

Kdor naroči list in nam pošlje naročnino naprej za eno leto, in sicer do konca januarja, pošljemo mu v priznanje krasen stenski **kole-dar** družbe sv. Rafaela, ki bo v kras stanovanju.

Objednem pa tudi nadalje dajemo vsakemu, ki nam pridobi vsaj 6 novih naročnikov in nam pošlje naročnino naprej, krasen rožni venček v dar.

Župnijam, šolam, društvom, ki naroče list vsaj v 10 iztisih pod skupnim naslovom, damo velik popust, ako ga zahtevajo, katerega lahko porabijo za cerkvene, šolske ali društvene namene.

Ako nam čč. ss. učiteljice po naših slov. farnih šolah pošljejo imena in naslove onih učencev, ki dobe vsaki mesec najvišji procent v vsakem razredu, prav z veseljem bomo takim učencem in učenkam eno leto zastoj pošljali list kot priznanje za njih trud.

List na ogled na zahtevo pošljemo radi vsakemu in vselej.

Rojaki naročujte se na list "Ave Maria" in pristopajte k družbi sv. Rafaela!

Brezmadežna—Naš Uzor.

Rev. J. Trunk.

Pomenljiv je praznik brezmadežnega spočetja Device Marije. Ni samo spomin skrivnosti v življenju od Boga najbolj odlikovanega bitja, ki se nam predočuje, temveč ta praznik naj je tudi zdravilo za rane sedanjega časa.

Podoba Brezmadežne je pred nami! V njej vidimo celo zgodovino usmiljenja božjega s človeškim rodом. V njej gledaš tudi ti, kaj je Neskončni storil za te. V tej podobi je pa še več. Človeštvo, krščanstvo vidi v tej skrivnosti vse, kar mora storiti za zveličanje tudi ono samo in ti, dragi rojak, gledaš v Brezmadežni, kakšno mora biti tudi tvoje življenje.

Od začetka je Bog, kateremu je vse sedanjost, videl zgodbo človeštva, padec v raj, odrešenje... in odločil Mariji njeno mesto. Naša Mati je bila brez madeža vedno. Brezmadeža, izvzeta iz vse zlobe in iz vsega greha, taka je bila določena in taka je bila tudi v resnici ta izvoljena posoda milosti božje. Vendar pa naj je še le v naših časih zasvetila ta skrivnost pred očmi narodov, naj je potrjena v resnico sv. vere, kot od Boga razodeta skrivnost in resnica. In zakaj to?

Čudovita so pota božje Previdnosti in polna usmiljenja. V naših časih je zabredlo človeštvo na mnoga kriva pota. Ono sledi naukom, ki so pogubljivi. Dirja za lučjo, ki vodi v gorje. Kljub vsemu napredku v življenju narodov, kljub vsej prosveti, raznovrstnim pridobitvam, da obvlada človek zemljo, morja in celo že zrak — vendar gremo v duševnem oziru navzdol, v prepad, proti pogubljenju. Mogočno plamti luč posvetne prosvete, luč duševnega napredka, vendar je le kakor slaba leščerba v temnem kotu.

Amerika je najbolj napredna dežela na svetu. Ali pa tudi v verskem oziru? — Pripoznati se mora, da je med nami mnogo za Boga in za zveličanje duš vnetih src, ali polovica ameriških prebivalcev tava v temi, živi v en dan, ker njih Bog je dolar. Tudi mnogi izmed naših rojakov so se nazvelj tega duha in drviijo v pogubo. Kdo naj nam kaže pot nazaj? Komu naj sledimo? Z vsoto gotovostjo lahko trdimo: Brezmadežna nam mora biti luč, vodnica, naš uzor! Iz močvirja posvetnega stremljenja nas more ona dvigniti k višjim ciljem, za katere smo ustvarjeni, od pota ničvrednega uživanja more ona nas odvrniti in nas napotiti na pravo pot, ki vodi v nebesa.

Dokler so bili stari pagani še nesprideni, se je v njih nazorih kazala krasna moč prvotnega razodenja v raj. Stari Atenci so v zmoti malikovalstva v marsičem zadeli pravo pot, da lahko osramotijo mnoge kristjane. Med boginjami grdih strastij so imeli v Pantheonu kip boginje Veste. Izrezan je bil iz snežno bele slonove kosti, iz obraza je odseval omamljiv žar duševne čistosti in neoskrunjenega

devišstva. Čemu ta podoba sredi grdih strasti temnega poganstva? Atenci so hoteli s podobo čiste Veste ljudem kazati, da obstoji za človeka največja lepota in krasota v tem, da je tudi on na duši podoben brezmadežnemu kipu boginje Veste. Ta kip naj bi Atence dvigal iz močvirja na višavo neoskrunjenega življenja.

Boginja Vesta je bila prazna domišljija, samo kip, mrtva mrzla podoba.

Nam ni treba kipa, izmišljotine človeške domišljije. Mi imamo krasen vzor, o katerem piše sv. Janez v svojem skrivnem razodenju: "In prikazalo se je veliko znamenje na nebu: žena obdana s solncem in mesec pod njenimi nogami." Njeno dušo ni umazala niti senca greha, niži senca hudobije ali pokvarjenosti. Visoko stoji povzdignjena s svojo brezmadežno deviško dušo nad vsemi stvarmi kot vzor, kot ideal čiste duše, čistega človeškega srca.

In čim bolj se svet pogrezava v poniževalne strasti, čim bolj drvi vse navzdol v prepad, v pogubo, tem jasnejše nam sveti ta uzor — Brezmadežna, in nas vabi, da ji sledimo, da se dvigamo vedno bolj in bolj iznad niskih strastij, da stremimo za tem, kar je zgoraj, da se dvigamo vedno bolj in bolj iznad nizkih vezij poželenja — skratka — da se približujemo vedno bolj vzoru lepote — Brezmadežni.

Ko si prihajal kot izseljenec v Združene države, zagledal si v New Yorški luki gotovo najprej velikanski kip "svobode," ki z visokopovzdignjeno desnico drži svetilko, ki naj razsvetljuje celi svet. Trumam narodov, ki dan za dnevom tu mimo jadrajo, naj kaže razsvetljenost sveta, v katerega prihajajo.

Enako, ako smemo rabiti to primero, stoji v pristanišču sv. cerkve, velikanska prikazen Brezmadežne in sveti vsem sreem luč prave svobode, prave prostosti otrok božjih. Vsem sreem, jadrajčim sredi razburkanega morja svetnega življenja, kaže njena luč zgled brezmadežnosti, zgled čistega življenja, pravo pot do končnega cilja v večno blaženost. Tema današnjih dni potrebuje te luči, da ne poginemo, da ne zajdemo. Zato je bila ta verska resnica razglašena še le v naših dneh. Zato je zažarela ta luč tako jasno v našem času brezverstva, v čudovitem Svetišču Marijinem, v Lurdu.

Greh, strast, uživanje, dolar, ne smejo biti naši uzori, ne smejo biti nam luč, po kateri bi se ravnali, ampak čistost, duševna lepota, milost, devištvo, neomadežano življenje, to, kar nam tako jasno sveti iz vzvišene podobe Brezmadežne — Kraljice narodov, Razsvetljalke naših dni!

Vzor naš mora biti — Brezmadežna!

Slava Brezmadežni!

Božično Veselje.

Rev. J. Trunk.

Sneg pokriva gore in doline. Solnce je zgrabilo svojo moč, mrzla sapa žene nas v topla stanovanja. Napočil je Božič. Kljub mraza v naravi, zavlada in srcu vernega kristijana gorkota, zakaj, zasijalo je v Betlehemu lepše, gorkejšo Solnce, ki razsvetljuje in ogreva ves svet.

"In Beseda je meso postala in je med nami prebivala" — tako doni po celem krščanskem svetu, ter budi veselje nedolžno, čisto, v drugem času ne poznano. Kakor oživi pomladansko solnce celo naravo, tako prinaša Božič veselje, mir, "vsem, ki so dobre volje."

Thanksgiving-Day — Zahvalni dan — je dan veselja za one, ki bivajo pod ameriško zastavo. Božiča ne naznani nobena posvetna oblast, noben predsednik, a kljub temu pozna božično veselje ves svet. Silno mrzlo, in čisto zakrknjeno mora biti ono srce, ki ostane hladno, trdo, ko vsepovsod odmeva spev nebeških trum: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji."

Skoz dvajset stoletja že doni ta pesem in budi veselje. Božič je za dušo to, kar so pomladanske cvetlice za oko. Saj piše sv. Pavel: "Prikazala se je milost Boga Zveličarja našega vsem ljudem."

Božič je čas veselja za mladino. Bog sam postane dete, da prinese radost v nedolžna srca otrok. S kakšnim srčnim hrepenenjem čakajo mlada srca dan rojstva Božjega! Saj se ta dan razjasni oko skrbnega očeta in objem materinega srca je srčnejši, kakor le kedaj v letu.

Ali tudi srca odraslih, ki stoje že sredi bojev in vsakdanjih skrbi, se odpočijejo in po odmoru hrupa za vsakdanji kruh, zasije zarja veselja otroških let zopet na njih pota. "Blažena leta nedolžnih otrok" vzdihuje marsikateri na Božični dan, ker spozna, "da le vi imate veselje brez težkih nadlog." Če se tudi ne vrnejo več ti dnevi, že spomin je tolažilo za daljše boje burnega življenja. Zares "prikazala se je milost našega Zveličarja," ker daje v spominu na božično veselje pogum za daljše boje.

Veseli se pa na Božič revež, ker ne kralji in ne mogočnejši tega sveta niso bili prvi poklicani k novorojenemu detetu božjemu, temveč najrevnejši izmed revnih, ubogi pastirji. Tako skazuje Bog sam čast revežem, ker kaže, da On ne gleda na osebo in stan. Morda si tudi ti med zaničevanimi, med zapostavljenimi. Dvigni danes na Božič, svoje srce in veseli se, ker danes je bil počasten tvoj stan. Če te tudi svet izločuje od svojega veselja, ne zmeni se za minljivo in goljufivo posvetno radost! Božično veselje prekaša vse, kar nudi svet,

ker si ljubljencec deteta božjega, ako si, kakor pastirji, priprostega, ponižnega srca.

Božič je tudi veselja dan za družine. Ta dan se zbirajo člani družine, ki so se morali ločiti radi ljubega kruheka, zopet pri domačem ognjišču, pri očetu in materi. Blagor mu, kdor ima v bližini svoj očetovski dom! Srečen, kdor more na Božič pogledati očetu v oko, kogar objame zlato materino srce!

Mnogim pa je vgasnilo za vselej očetovo oko in je nehalo biti materino srce, ker jih je vzela smrt. Na Božič se takim porosi oko, ko se spominjajo nekdanje srče v družinskem krogu. Mnogi izmed nas so ostavili svoj domači dom in prišli za kruhom sem v Ameriko. Se bije za nje materino srce, ali daleč tam onkraj morja.

Oh! Mati moja! Kje sedaj ste vi
in kje sem jaz! Kak daleč sva narazen!
Široko in globoko morje, mati,
leži med nama. Jaz ne morem k vam
in vi ne k meni... Kak prepad je to!

Ali za take Božič nima veselja? Pač. Naj jih loči od hišice očetove tudi smrt ali široko morje, vsi smo udje še druge družine, otroci drugega Očeta, od katerega nas ne more ločiti, ne smrt, ne nobena daljava, namreč Očeta v nebesih. Ta Oče je nam poslal svojega sina, da kaže ljubezen do nas, svojih zemeljskih otrok.

Na Božič se vstavijo v zakajenih tovarnah bobneča kolesa, v podzemeljskih jamah, kjer se koplje v grobni tmuni ruda, nastane mir, v temnih šumah odneha odmev težke sekire; vsako delo jenja, ker na svet je prišel v Betlehemu kralj miru. Masikateri, ki celo leto ni imel časa za druge misli, počiva na Božič in zbudijo se mu stari, blaženi spomini na domovino.

Oh, na svojo domovino
daljno, daljno misli — — —

Naj bi vsak ta dan mislil tudi na svojo večno domovino onkraj groba! To veselje uživa lahko vsak, ako je v resnici otrok božji, "Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje..." tako se razlega božična pesem. Mir tudi tebi, ako v resnici obhajaš božični dan "dobre volje," kot otrok nebeškega očeta. Zato: "Pridite, molimo in padimo na kolena pred Bogom. Zlokajmo se pred Gospodom, ki je nas ustvaril. Zakaj on je naš Gospod, naš Bog, in mi smo njegovo ljudstvo, in ovčice njegove črede." (Ps. 64. 6-7.)

Blagor jim, ki tukaj jokajo! Blagor jim, ki trpe preganjanje! Blagor vam, ako vas bodo zasramovali in preganjali! Veselite se in od veselja poskakujte, ker vaše plačilo je obilno v nebesih!
(Evang.)

Letosnji Pastirski List Ljubljanskega Škofa

Dr. A. B. Jegliča.

K o n e c.

Moram hiteti h koncu. Kaj ne, veliko naukov sem vam razložil. Temelj vseh in središče je nauk o Gospodu Jezusu, da je naš Zveličar in pravi Bog; da je katoliška cerkev Njegova cerkev, ki jo je ustanovil, da Njegovo delo odrešenja nadaljuje. Te nauke ste od detinstva sem že pogostokrat slišali; drugih pa skoro gotovo še niste nikoli slišali, vsaj ne tako natanko; toda... mislil sem, naj Vam jih povem, da se boste znali ravnati, ko bi jih slišali.

Svobodomiselci se namreč prizadevajo svoje društvo povsod med Vas razširiti. Imajo svoje zaupnike, ki širijo njihov brezbožni list, v katerem zmot in laži kar mrgoli, in nabirajo člane. Ne upajo si povsod nastopiti javno, vsaj ne vsi, ampak skrivaj rujejo. Od več strani sem slišal, da se po vaseh njihov list tajno razširja.

Upam sicer, da lista ne sprejmete. Vendar se pa bojim, da bi se kdo ne izpozabil. Saj trdijo sami, da se jim je zapisalo mnogo dijakov in učiteljev in sokolov, celo ženâ ter da so dobili že mnogo naročnikov. Morda se preveč bahajo, vendar nevarnost je tu. Zato sem Vam odkril največje temelje njihove zmote ter dokazal, kaj je resnica: hočem Vas na nevarnost opozoriti in zoper njo o pravem času oborožiti.

Povem Vam še to: kdor pristopi društvu "Svobodna misel," je že s pristopom samim odpadel od katoliške cerkve, je zatajil Zveličarja Jezusa in samega Boga. Kdor čita list "Svobodna misel," ki spodbija vsako vero, ki kliče na boj zoper katoliško cerkev, ki taji večnost, neumrjocnost in sploh vse večne resnice, ta greši smrtno zoper ljubezen do samega sebe in zoper cerkveno postavo. Saj niste toliko učeni, da bi vse zmote spoznali in zavrnil!

Posebno Vas stariše zarotim, varujte svoje otroke! Svobodomiselci se namreč spodbujajo, da bi začeli pri mladini, da bi že otrokom vzbudili dvome, ter jih pripravljali na odpad. Zato pazite na otroke, ki šolo obiskujejo; pazite posebno tam, kjer učitelji niso zanesljivi,

ali kjer se Vam vrivajo razni nevarni svobodomiselci visokošolci.

Mladičji in dekleta, Vas vse prosim, dobro prečitajte moj pastirski list in bežite od zgrabljivih volkov v ovčji obleki! Ali si hočete svoj razum napolniti z zmotami in svoje srce vžgati sovraštva do resnice? Hočete li zatajiti Gospoda Jezusa, zatajiti Boga, zatajiti svojo dušo in se uvrstiti v red neumnih živali? Toraj ne v svobodomiselna društva, ne čitati svobodomiselnih, protiverskih knjig! Kdor gre sam v nevarnost, se bo v nevarnosti ponesrečil. Vera je velik dar božji, nikar se tega daru ne stori nevrednega!

Častimo božje Srce Jezusovo v presvetem Rešnjem Telesu! Častimo prečisto Devico Marijo! molimo srčno in stanovitno! pristopajmo k sv. zakramentom! poslušajmo besedo božjo! varujmo se raznih nevarnosti za vero, za krščansko in nedolžno življenje!

To je klic Vašega duhovnega pastirja: poslušajte ga!

V Ljubljani, dne 6. januarja na praznik sv. Treh kraljev 1909.

† Anton Bonaventura,
knezoškof.

V resnici krasne in apostolske besede našega blagega nadpastirja iz domovine! Toda žal nam je le, da nismo mogli prav vsega lista priobčiti. Mišli, katere prevzvišeni gospod knezoškof razvijajo tako poljudno, so tudi za naše razmere tako potrebne, da jih vemo. Saj se tu z enakim orožjem dela, da bi se iz src našega vernega ljudstva iztrgal najdražji biser sv. vere. Spremenimo samo nekatera imena, pa velja vse za Ameriko.

Priporočujemo našim rojakom po Ameriki, da sedaj še enkrat cel pastirski list, kolikor smo ga mogli priobčiti, prečitajo in prouče.

Jezus ima veliko prijateljev, pa malo, ki bi hoteli nesti za njim sv. križ. Veliko jih ima, ki iščejo pri njem tolažbe, pa malo, ki bi po trpljenju hrepeneli.

(Zv. Tomaž Kemp.)

USTANOVNI ODBOR DRUŽBE SV. RAFAELA V NEW YORKU

1. Anton Burgar. 2. Anton Podgornik. 3. Alois Češarek. 4. Alois Erhatič. 5. Peter Vogrič.
 6. Anton Stucin. 7. Rev. Jos. Tomšič. 8. Rev. Kazimir Zakrajšek, O.F.M.
 9. Stefan Erhatič. 10. Frank Tassotti. 11. Valentin Vavpotič. 12. Ivan Bučar.

Slovenske Ameriške Cerkvene Novice.

Lani in letošnje leto vršilo se je cela vrsta lepih cerkvenih slovesnosti med ameriški Slovenci in med slovensko ameriško duhovščino, ki so zelo častne za nas vse Slovence v Ameriki. "Ave Maria" bi ne spoznala svoje naloge med nami, ako bi vse to molče prezrla in jih ne omenjala. Nekateri smo sicer mimogrede že omenili, n. pr. zlato mašo Veleč. Mongr, J. F. Buha in njegovo potovanje v Evropo. Uradno potovanje mil, g. škofa J. Tobec-a v Rim k svetemu Očetu "ad visitanda limina," kjer so sv. Oče jako ljubeznjivo in z velikim veseljem sprejeli njegovo poročilo o napredku St. Cloud'ske škofije, katero vlada tako spretno in modro. Potem je bila nova maša našega rojaka P. Petra Zupana, brata P. Cirila Zupana, župnika v Pueblo, Colo. Oba brata sta sinova sv. Benedikta. Nekaterih stvari pa še nismo mogli omeniti. V Calumetu

je posvečena krasna, da, skoro najkrasnejša slovenska cerkev v Ameriki, kjer je župnik č. g. Luka Klopčič.

Enako slovesnost je imel č. g. Anton Sojar, sloveči cerkveni govornik v Chicago, ko mu je Chicaški škof blagoslovil lépo stavbo sv. Stefana. V St. Paul-u, Minn. sta dva naša rojaka, Rev. J. M. Solnce in Rev. F. Ogulin, obhajala letos svoj srebrni jubilej, srebrno sv. mašo.

Cerkev sv. Ignacija v Houghton, Minn. kjer župnikuje č. g. J. Režek že dolgo vrsto let, in katero župnijo je ustanovil naš slovenski misijonar in škof Baraga, je obhajala letos svoj zlati jubilej, petdesetletnico svojega ob- stanka.

O vseh teh slovesnostih bomo pa prihodnje leto po možnosti še kaj več spregovorili, ko dobimo vse potrebne podatke in sporočila.

Družba sv.

Rafaela.

Po Prvem Občnem Zboru Naše Družbe.

Prvo leto je toraj za nami. Pri občnem zboru je glavni odbor položil natančen račun o svojem poslovanju in delovanju. Gotovo ste bili vsi družbeniki in člani, kakor tudi vsi naši prijatelji prijetno iznenadeni, ko ste brali to poročilo. Kajne, že same številke, katere smo ravedli, povedo več kot dovolj. Že te same jasno dokazujejo, kako v resnici potrebna je bila ta družba, kako blagodejno je njeno delovanje med našimi izseljenci. In pri tem niti polovice nismo navedli, kaj je družba storila preteklo leto za izseljence. Le najvažnejše slučaje smo si zapisovali in le te smo šteli. Da, v resnici, družbeno delovanje je plemenito in pravo narodno delovanje. Solze pa, katere smo to leto obrisali iz oči revnih naših izseljencev, so nam dovolj veliko plačilo za ves

trud, katerega smo imeli, za vse zaničevanje, katerega smo prestali. To naj bo pa tudi plačilo za zadoščenje vsem našim dobrotnikom in družbenikom za njih podporo.

Leto smo pa imeli zares težko. Glavni odbor je bil radi svojeja navdušenega in požrtvovalnega delovanja v blagor svojih rojakov postavljen javno na sramotni oder. Kamenje zasramovanja, polena zaničevanja so letela nanj, da bi ga ostrušila in družbo uničila. Najpodlejše ovadbe na škofijstvo, na avstrijski konzulat, na komisarja na Ellis Island, da, celo na zvezino vladu v Washingtonu, to je bilo crožje, s katerim naj bi bila družba pokončana. Toda, hvala Bogu, kakor vse javno sramotjenje, tako tudi to ni moglo družbi škoditi. Pač pa smelo lahko zagotovimo in trdimo

svojim prijateljem: **družba danes trdneje stoji, kakor je preje.** Njena veljava je vpoštevana povsodi. Glavni odbor je navdušen za svojo nalogo in edin je v ljubezni in požrtvovalnosti za slovenski narod, za slovenske izseljence. Svojo nalogo namerava vršiti z enako vnemo in z nekim navdušenjem, kakor do sedaj. Kakor jeklo v ognju, tako se je tudi odbor utrdil v ognju preganjanja in je sedaj samo še bolj navdušen, samo še bolj vstrajen, še bolj edin v mišljenju in prepričanju, in kot tak nastopa drugo svoje poslovno leto. Pokušal bo razviti še živahnejše delovanje v družbene namene. Skušal bo zlasti narediti zveze z naselbinami in z delodajalci po naselbinah, da bo mogoč kolikor mogoče zanesljive nasvete dajati glede naseljevanja po raznih krajih Združenih držav.

Tudi bo skušal stopiti v zvezo z vsemi slovenskimi duhovniki v svrhu oskrbljevanja naselbin brez slovenskega duhovnika. Posrečilo se nam je dobiti slovenskega odličnega duhovnika, ki bo obiskal naselbine, kolikor le mogoče v obilnem številu, ter jim dal kratke ljudske misijone. Poseben misijonski odsek družbe bo takoj po novem letu začel svoje delovanje.

Družbeno glasilo "AVE MARIA," kot stalni misijonar naselbin brez slovenskega duhovnika, se bo skušal razširiti po vsebini in pa tudi po obliki, da bo v resnici pravi cerkveni list in nabožnik za slovensko ljudstvo v Ameriki. Kolikor se bo dalo, bo družba storila, da ga razširi po vseh naselbinah in po vseh slovenskih hišah v Ameriki.

Rojaki, sedaj pa sami presodite naše delovanje. Ali smo res izdajalci domovine in naroda? Ali ne zasluži naša Družba v resnici vse podpore od strani slovenskega ljudstva? Malenkostni so letni prispevki v družbeno ko-

rist! Nikomur se ne bo poznalo, ako si odtrga vsaj en dolar na leto za družbo sv. Rafaela. Kaj bi se poznalo društvenikom naših katoliških društev, ako bi morda pri vsakem svojem črtletnem shodu nabirali prostovoljnih doneškov za družbo? Nič! In vendar, koliko dobro delo bi bilo s tem storjeno!

Nihče se naj ne boji, da bi družba morda radi malega nasprotstva propadla. Družba bo obstala, dokler bo le en odbornik tu, ki bo hotel vršiti družbeno nalogo. In pri sedanjem navdušenju za plemenito stvar, upamo lahko, da bo družba obstala dolgo. Denarna sredstva in pomoč ter sodelovanje rojakov po Ameriki za družbo, to je potrebno za razvoj družbe, nikakor pa ne za obstoj. In kdo jo naj uniči? Hudobija? Podlost? Tega se nam ni bati. Naši nameni so jasni, naša pota poštena, naše delo odkrito in javno — kdo nam kaj more?! Lahko nas zavira v delovanju, to je pa škoda ljudska, ne naša. Mi imamo resno voljo iti pogumno in neustrašeno po začeti poti in pridno vršiti svojo nalogo, katero smo prevzeli

Zato pa kličemo: **kdor je z nami enakih misli, kdor z nami čuti za svoj narod, kdor je pripavljen za njega korist delovati, le k nam! v naš krog! Pristrčno nam dobro došel!** Kdor pa ne čuti z nami, ni tega mišljenja, nima sreča za svojega brata, ako je ta v potrebi, naj pa le mirno ostane tam, kjer je! Za delo za narod je treba prvič požrtvovalnosti, drugič požrtvovalnosti in še tretjič požrtvovalnosti. Kdor le sebe išče, naj se ne pridruži temu delu!

Zatoraj: Skupaj, kar slovensko čuti,
in slovensko še ima srce!

Bratje pod zastavo križa
bršimo drug drugemu solze!

Družba Sv. Rafaela.

Živele Zavedne Slovenske.

Čast in ponos našim dičnim slovenkam! Kdo bi si bil mislil? Rojaki, pomislite, po tolikem nasprotovanju, katerega je imela v preteklem letu naša družba sv. Rafaela, ne samo, da ni nazadovala, kar bi bilo pričakovati, še napredovala je! Dobila je kar celo novo vojsko delavcev, oziroma delavk, ki so pripravljene delovati z vsem navdušenjem za našo plemenito družbo. Ze med letom smo opazali med našimi New Yorškimi zavednimi slovenkami veliko zanimanje za to plemenito delovanje. Toda, da bodo naše žene in dekleta tako požrtvovalne, tega nismo mogli pričakovati. In vendar je tako! Na občnem zboru je bilo, ko so se oglasile k besedi in pokazale svoje navdušenje. "Dajte tudi ženskam prostora pri tem delovanju," so rekle. Mej velikim odobravanjem se je po daljšem pregovarjanju skle-

nilo, da naj si ustanove svoj ženski odsek, oziroma žensko podružnico za New York, ter naj prevzamejo v svojo oskrbo pereče prašanje glede varstva slovenskih deklet in služkinj po New Yorku in tudi drugod, zlasti naj pa vne-majo zanimanje za to delo med ženstvom.

To je zlasti za New York in gotovo tudi za vsa druga velika ameriška mesta velike važnosti. Tu so namreč slovenska dekleta po raznih službah, kjer potrebujejo vse naše pozornosti in vse naše skrbi. Toda bili so slučajji, kjer se jim je jako slabo godilo. Komaj so prišle sem, dobile so kake službe pri gospodinjah, katere niso razumele, ki so grdo z njimi ravnale. Ker niso poznale ne kraja, ne jezika, si niso mogle tudi prav nič pomagati. Zgodilo se je, da je morda slučajno zvedel kdo za nje, da so potem prijokale in prosile pomoči

in varstva. Saj vemo, kaj je naš slovenski izseljenec, ko pride sem v tujino v začetku, dokler se ne privadi tukajšnjim razmeram. Zlasti slovensko boječe dekle, kako je potrebno prijateljske pomoči.

Dalje vemo tudi za slučaje, ko so celo lastni rojaki vzeli si služkinje in jih potem moralno izpridili in zapeljali ter jih pripravili sirote v popolno moralno propalost.

Dalje se vedno jasneje kaže potreba dekliskega zavetišča, hiše, kjer bi služkinje naše, ako so brez službe, dobile domače postrežbe in stanovanja, da se odpočijejo in oddahnejo za nove službe. Kajti služkinje so dobro plačane, zato po morajo tudi trpeti.

Treba tudi v domovino pouka dekletom, da ne bodo tako brezskerbno prihajala sem v to tujino, ne vede ne kam, ne po kaj.

In še in še je stvari, katere treba rešiti in urediti.

Vse to so prevzele naše rodoljubkinje same in bodo same skušale storiti, kolikor bo le v njih moči.

Kaj ne, kako plemenita je ta naloga, katero so si vzele naše žene in dekleta.

Pozdravljene toraj nove delavke v vrstah krščanskega usmiljenja in krščanske ljubezni do bližnjega!

Bog blagoslovi Vaše delovanje s svojim obilnim blagoslovom, da bi rodilo obilnega, da stoternega sadu za naše slovensko ljudstvo v Ameriki.

Živel prvi ženski odsek sv. Rafaela v New Yorku!

Odseki.

Pri zadnji odborovi seji dne 14. nov. so bili pri Družbi Sv. Rafaela določeni **odseki**, ki naj si med seboj porazdele skupno delo, da bo tako mogoče toliko uspešneje delovati in vršiti nalogo družbe. Delo se množi od dne do dne. Zato ga je treba razdeliti. Določeni so bili:

1) **V izvrševalni (executivni) odsek** družbe: Anton Podgornik, vodja (chairman); Alois Češarek, zapisn.; Rev. Kaz. Zakrajšek, Valent. Vavpotič in Henrik Derganec, svetovavci.

2) **V tiskarski odsek**: Rev. K. Zakrajšek, vodja; Anton Burgar, zapisnikar; Alois Češarek, Jos. Štern, Ivan Bučar, svetovavci.

3) **Odsek za agitacijo**: Ludvik Podgornik, (chairman); Anton Stucin, zapisn.; Alois Erhatic, Peter Vogrič, Ivan Maček, svetovavci.

4) **Misijonski odsek**: Rev. Jos. Tomšič, vodja; Rev. G. Trunk, zapisn.; Rev. K. Zakrajšek, Jos. Slatič in Jos. Skrabe, svetovavci.

Družba Sv. Rafaela.

Iz Družbenega Gibanja.

"Ljubljanski škofijski list" poroča, da se je na shodu dekanov Ljubljanske škofije, govorilo tudi o Rafaelovi družbi. Določilo se je:

1) Praznik Sv. Rafaela, ki ga naši ljudje še ne poznajo, naj bi se bolj obhajal. Zato naj bi se vsako leto iz prižnice oznanil.

2) Najmanj enkrat na leto, morda ravno o prazniku sv. Rafaela, naj bo v cerkvi govor o izseljevanju in njega nevarnostih.

3) Ob tej priliki, pa tudi druge krati, in sicer opetovano, naj se opozarjajo verniki, da naj se vsaki, ki gre iz domačega kraja, oglasi pri domačem dušnem pastirju, in če gre količkanj daleč od doma, pred odhodom tudi opravi sv. zakramente. Duhovnik naj pri tem izseljenca opozori na nevarnosti, ki mu prete v tujem kraju, mu da potreben pouk o ravnanju v novem kraju, da naj se zglaš takoj pri tamkajšnjem duhovniku, naj vstopi v krščanska društva in družbe, naj prejema sv. zakramente,

hodi tudi k pridigam, in kako naj ravna v tem slučaju, če ne razume ondotnega jezika. Obenem naj mu da primerne tiskovine in priporočilne listke za na pot.

4) Tudi misijonarji naj pri vsakem misijonu govore o izseljevanju kot verski nevarnosti.

5) V semenišču naj se pri duhovnem pastirstvu ustanovi primeren oddelek o izseljevanju, Rafaelovi družbi in njenem delu.

(Škofijski list, št. 4. -9.)

Popravek:

V novembrovi številki pri sporočilu o občnem zborovanju družbe sv. Rafaela, smo pomotoma izpustili ime odbornika g. Josipa Stirna, ki je bil izvoljen v odbor na v. novič za dobo 3. let. Število vseh odbornikov v New Yorku je sedaj